

Universiteit
Leiden
The Netherlands

In gesprek met Amerika

Steensma, H.; Kakebeeke, A.

Citation

Steensma, H., & Kakebeeke, A. (1989). In gesprek met Amerika. *Bestuurskundige Berichten*, 4(1), 4-5.
Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233143>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233143>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

IN GESPREK MET AMERIKA

De Verenigde Staten zijn het grote voorbeeld. Tegenwoordig tel je niet mee als je er niet bent geweest. Dit geldt ook voor bestuurskundestudenten. Een uitwisselingsprogramma met de Bloomington University maakt kennismaking mogelijk met de praktijk van de Nieuwe Wereld.

Zo een kennismaking kost al gauw x-duizend gulden en is slechts weggelegd voor de 'happy few'. B.B. zit voor een dubbeltje op de eerste rang en brengt verslag uit van een theegesprek met twee Indiana's op bezoek in Leiden.

Beide Amerikanen gedragen zich voorbeeldig.

Julie(27) en Dennis(25) zijn 'graduate students' Public Administration aan de Bloomington University, Indiana. Nog maar net uit de 'States' wordt naar hun mening gevraagd over 'Laiden': "Het is hier gezellig klein. Vooral de markt is geweldig. Alles is spotgoedkoop. En niet te vergeten, de mensen zijn real nice", roepen ze in koor.

Welnu, we vinden elkaar aardig. Het gesprek kan echt beginnen.

Pratende over het onderwijssysteem in Leiden signaleert Julie 'grote verschillen': "Bij ons speelt onderlinge competitie een grote rol. De uitkomsten van een tentamen worden bijvoorbeeld eerst met elkaar vergeleken voordat er cijfers worden bepaald. Het eindcijfer weerspiegelt dus altijd een relatieve prestatie. Ons systeem nodigt dan ook niet uit om dictaten of samenvattingen met elkaar uit te wisselen. Je zou wel gek zijn! Zeker als je weet dat je gemiddeld een 7,5 of hoger moet halen om in het programma te blijven".

Dennis: "Jullie doen veel opdrachten samen. Dat had ik al gemerkt bij de Nederlandse studenten in Bloomington. Die kiezen allemaal hetzelfde vak en maken bij toerbeurt aantekeningen. De Amerikaanse studenten zijn veel meer op zichzelf."

"De noodzaak om zelf naar college te gaan is bij ons veel groter, omdat er belangrijke en onmisbare informatie wordt overgedragen", vult Julie aan.

Even kijken de twee Nederlandse gesprekpartners elkaar met gemengde gevoelens in de ogen. Jaloezie en scepsis. Zou prof. Daalder zijn manier van college geven dan toch in de V.S. hebben opgedaan? En, wat blijven het toch individo's!

Het gesprek kabbelt verder langs serieuze en gezellige topics. Zo gaan er chocolatechips, hamburgerrecepten, presidentskandidaten en ene Ruud Lubbers, die een autokraker achterna snelt, over tafel. "Die man zouden ze bij ons president maken. We'd love him!".

Over politiek gesproken:

Zijn jullie op een of andere manier bij de politiek betrokken?

Dennis: "Van huis uit ben ik geïnteresseerd in politiek. Ik volg de actualiteit in de krant en op t.v. Verder ga ik stemmen, maar bij een demonstratie zul je mij niet zien."

Julie: "Het gaan werken bij de overheid beschouw ik als een politieke daad. Onder politiek versta ik dan een manier om dingen te veranderen. De basis voor mijn huidige studie heb ik gelegd als 'undergraduate' in de politieke wetenschappen. Dus voel ik mij er enigszins bij betrokken."

Elke zichzelf respecterende (d.i. het Leerboek kennende) lezer stelt vervolgens de volgende vraag, eerste jaars mogen het opzoeken:

Hoe zit dat nu eigenlijk met dat 'spoils-system'?

Julie reageert verbaasd: "Dat 19^e-eeuwse systeem bestaat al lang niet meer. Het is niet efficiënt ervaren mensen in te wisselen voor nieuwlichters. Natuurlijk worden er nog steeds bepaalde ambten bij verkiezing vervuld en er vinden ook politieke benoemingen plaats. Het verschilt per staat. In het algemeen is er eerder sprake van een 'merit-systeem' en krijgen ambtenaren juist memo's zich verre van de politiek te houden."

big issue

Vooruitstrevend als wij hollanders denken te zijn betreden wij het terrein van de positieve discriminatie. Dat het antwoord niet geheel in de lijn van onze verwachtingen ligt, valt dit keer niet te wijten aan onze gebrekkige kennis van het engels. Het adjectief 'positief' heeft niet als gevolg dat er gesproken wordt over de achterstand van de vrouw ten opzichte van de man, maar brengt de discussie linea recta op het spoor blank versus zwart. Nu ja, wij zijn flexibel en veranderen de volgorde op ons vragenlijstje.

"Discriminatie is een big issue. All men are equal, maar de praktijk wijst anders uit. Ik vind het erg moeilijk over dit onderwerp te praten. Ik wil heel voorzichtig en genuanceerd overkomen", formuleert Julie haar twijfels. In een poging toch wat dieper op de problematiek in te gaan, vat Julie het probleem samen onder 'attitude'. Zij denkt dat de verhouding tussen blank en zwart vooral een kwestie is van 'houding'. Dennis verwijst nog naar de rol die de 'history' in deze speelt. History rijmt op slavery.

Even doorvragen over het positieve: "Ik geloof niet dat er een speciaal beleid bestaat dat er op gericht is om voorrang te verlenen aan vrouwen boven mannen.", zegt Julie, "En bovendien zou het wettelijk discriminerend zijn om specifiek vrouwen uit te nodigen om te solliciteren in die m/v-advertenties."

92

Wat lezen jullie zoal in Amerikaanse kranten over Nederland en Europa? Dennis: "Ik heb voor het eerst over Holland gehoord in verband met de treinkapingen in de zeventiger jaren. En tegenwoordig lees ik over het fileprobleem".

Julie: "Er wordt steeds meer aandacht geschonken aan de E.C., de Europese Gemeenschap. In Amerika wordt het proces van economische eenwording nauwlettend gevolgd. 1992 is een belangrijk jaar!"

Vraag een willekeurige Nederlander wat '92 voor hem of haar betekent en het zal antwoorden dat het dan toe is aan een nieuwe kleuren t.v. om eerst het E.K.-voetbal en vervolgens de Olympische Spelen in Barcelona te volgen. Geen domme jongens, die Indiana's.

De thee is op. De verslaggeving stopt. Het gesprek gaat verder...

THE END

Hans Steensma & Annelies Kakebeke